

Själens tröst

Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe, för att vi i honom skulle bli rättfärdiga inför Gud (1 Kor 5:21).

Jag skulle gärna vilja veta vad din själ tar sig till, huruvida den slutligen blivit less på sin egen rättfärdighet och istället längtar efter Jesu Kristi rättfärdighet. Många försöker i våra dagar att bli rättfärdiga och fromma, men de känner inte den rättfärdighet som gäller inför Gud, och som är oss i Kristus rikligen given; de som mest litar sin egen kraft känner den allra minst. De arbetar på att hos själva framkalla något gott ända till dess att de inbillar sig bestå inför Gud genom egen förtjänst och dygd - något som ju är platt omöjligt.

Ni såväl som jag har hittills levt i denna inbillning och villfarelse. Ännu idag måste jag strida mot denna villolära och är inte alls fullt ut herre över den. Därför, kära syskon, lär känna Kristus, den korsfäste, lär er att förtvivla om er själva, och säg: *Herre Jesus, du är min rättfärdighet, men jag är idel synd.* Akta er för att tro att ni är så rena att ni inte mer vill se er som syndare. Kristus tar aldrig sin boning annat än hos syndare. Från himlen där han bodde bland de rättfärdiga, steg han ner för att bo hos syndare. Betrakta denna kärlek, och ni ska åtnjuta den ljuvligaste tröst och frid i era själar.